

Predragi, naj Jezus varuje moje hčere in sinove!

Napolnjuje nas veselje, ko v vstopnem spevu pri današnji maši molimo: *Salve, sancta Parens*, pozdravljena, sveta Mati, rodila si Kralja, ki vlada nebo in zemljo vse čase[1]. V nas se prebujata velika radost, ko izpovedujemo svojo vero v Marijino božje materinstvo, izvor vseh drugih privilegijev, s katerimi je Sveta Trojica ozaljšala našo Gospo. Bog jo je ustvaril brezmadežno in jo napolnil z milostjo, da bi bilo tudi njeno deviško telo vnaprej pripravljeno za to, da bo rodila utelešenega Božjega Sina[2]. Kakšen čudež! Zares lahko rečemo Božji in naši Materi: ***Večji od tebe je samo Bog!***[3]

Dobro razumemo navdušenje kristjanov iz Efeza, mesta, kjer se je obhajal ekumenski koncil, ki je leta 431 določil to versko dogmo. ***Zgodovina nam je ohranila pričevanje o veselju kristjanov ob teh jasnih, točnih odločitvah, ki so potrjevale, kar so vsi verovali.*** [4] Tega se sveti Jožefmarija v eni od svojih pridig spominja z besedami svetega Cirila Aleksandrijskega, ki je odigral pomembno vlogo na tem ekumenskem zborovanju: »Vse prebivalstvo mesta Efeza je od zgodnjih jutranjih ur do večera hrepeneče pričakovalo odločitev ... Ko se je razvedelo, da je bil povzročitelj bogokletja odstavljen, so vsi v en glas začeli slaviti Boga in vzklikati sinodi, ker je sovražnik vere padel. Takoj ko smo stopili iz cerkve, smo se v spremstvu bakel odpravili na svoje domove. Bilo je ponoči. Celotno mesto je bilo veselo in razsvetljeno.« [5] Naš Oče nadaljuje: ***Tako piše sveti Ciril in moram priznati, da je celo z razdalje enajstih stoletij tisti odziv pobožnosti name napravil globok vtis*** [6]. Še vedno imam v spominu dan, ko smo šli v Loreto, bilo je leta 1971. Nismo mogli vstopiti v hišo oznanjenja, ker je bila že zaprta. Sveti Jožefmarija je pokleknil, se prijel za mrežo na vhodnih vratih in govoril: ***Mati, Mati moja in naša Mati!*** Tam je izlil svojo ljubezen ter ljubezen svojih sinov in hčera vseh časov. Do bazilike smo prispeli malce omotični zaradi ovinkaste ceste, toda to ni bila ovira za njegovo molitev in njegovo hvaležnost naši nebeški Materi.

Božja Mati! — so vzklikali tudi tisti starodavni kristjani iz Efeza, prekipevajoči od radosti zaradi razglasitve te resnice. Enako danes izpovedujemo mi. *Salve, sancta Parens ...*, pozdravljena, sveta Mati! Prva marijanska molitev, ki je prišla do nas, je prošnja k Devici Mariji za kristjane v Egiptu, iz 3. stoletja, ki jo imenuje Božja Mati: *Sub tuum praesidium confugimus, Sancta Dei Genetrix ...* pod tvoje varstvo pribežimo, o sveta božja Porodnica, ne zavrzi naših prošenj v naših potrebah, temveč reši nas vselej vseh nevarnosti, o častitljiva in blagoslovljena Devica [7]. Sveti Jožefmarija jo je molil vsak dan, z zaupanjem v pribežališče Marijinega naročja.

Bog daj, da bi ista vera žarela v naših srcih in da bi se iz naših ust dvignil zahvalni spev. Ko je namreč presveta Trojica izbrala Marijo za Mater Kristusa, ki je človek kot mi, je vsakega izmed nas postavila pod njen materinski plašč. Je Božja Mati in naša Mati.[8]

V prvem berilu pri maši liturgija povzema besede, s katerimi Bog sam prosi Mojzesa, naj blagoslovi starozavezno ljudstvo: *Gospod naj te blagoslovi in te varuje. Gospod naj da sijati svoje obličje nad tabo in naj ti bo milostljiv. Gospod naj dvigne svoje obličje nadte in ti podeli mir.*[9] V Devici Mariji se je ta blagoslov uresničil v polnosti. Papež v neki pridigi razlaga: »Nobeno drugo bitje ni videlo nad seboj zasijati božjega obličja tako kakor Marija, ki je dala človeško obličje večni Besedi, da bi jo lahko gledali vsi.«[10] Te besede nam pomagajo postaviti v okvir novo leto, le nekaj tednov po začetku jubileja. So povabilo, naj te mesece prehodimo v svetem zavetju naše Gospe, *Mater misericórdiæ*, kakor molimo v *Salve (Pozdravljena, Kraljica)*. Devico Marijo vidimo kot bitje, ki je v največjem obilju izkusila božje usmiljenje, ker je v svoje telo sprejela edinorojenega Božjega Sina, in ker je najbolje odgovorila na to obilje ljubezni: *Glej, Gospodova služabnica sem, zgódi se mi po tvoji besedi!*[11]

Ta odgovor, *ancilla Dómini*, izraža Marijino popolno razpoložljivost, njeno ponižno in poslušno izročitev božji Besedi, saj je v polnosti služila odrešenju. Njeno deviško materinstvo jo je z neprekinjeno stanovitnostjo spodbujalo, da se je zavedala teže človeštva, ko je premišljevala o božjih besedah, katere ji je posredoval sveti Gabrijel: *Glej, spočela boš in rodila sina, in daj mu ime Jezus. Ta bo velik in se bo imenoval Sin Najvišjega. Gospod Bog mu bo dal prestol njegovega očeta Davida in kraljeval bo v Jakobovi hiši vekomaj; in njegovemu kraljestvu ne bo konca.*[12]

Teža človeštva in teža Cerkve. *Mater Ecclésiæ!* Mati Kristusovega skrivnostnega telesa, ki je Cerkev. V edinosti z Marijino molitvijo je porajajoča se Cerkev vidno uresničevala svojo bistveno edinost, skupaj s Petrom in drugimi apostoli, ko je pričakovala prihod Svetega Duha na binkoštni dan[13]. Ona je s svojim materinskim posredovanjem varovala in še vedno varuje Kristusovo nevesto in vsakega od njenih članov — Kristusovih udov! Povečajmo svojo molitev za to edinost, predvsem za vsakodnevno edinost s Petrovim naslednikom in z nasledniki drugih apostolov.

Pobožnost do Marije je najboljša pot za odkrivanje usmiljenega obraza našega Očeta Boga, ki sije v učlovečeni Besedi. Zelo pomembno je, da svoje srce vedno odpiramo božjemu usmiljenju. To je vedno neizogibna potreba, vendar jo naš čas morda zahteva na poseben način. »V naši dobi velikih sprememb je Cerkev poklicana ponuditi svoj lasten prispevek ter narediti vidna znamenja božje navzočnosti in bližine. Jubilej je za vse nas ugoden čas, kajti s premišljevanjem božjega usmiljenja, ki presega vsako človeško omejitev in sveti v mraku greha, lahko postanemo še bolj prepričane in učinkovite priče.«[14]

Razen tega je v teh dneh razumljivo in običajno, da naredimo pregled minulega leta in si v luči tega pogleda zastavimo cilje za prihodnje leto. Ko ta način ravnanja postavimo na nadnaravno nivo, je očitno, da želimo prihodnjih dvanajst mesecev začeti s svetim in nujnim prizadevanjem, da bi obnovili svoje želje po poistovetenju z Jezusom Kristusom. Najboljši način je to, da se zatekamo k naši Materi: ***K Jezusu se vedno gre in se k njemu tudi "vrne" po Mariji***[15]. Ona nas vedno vodi k svojemu Sinu, kakor služabnike na svatbi v Kani, ko jim je naročila: *Kar koli vam reče, storite*[16]. Ko obenem zremo Jezusovo obličje v evangeliju, vzkliknemo s spontanostjo, občudovanjem in ljubeznijo tiste žene: *Blagor telesu, ki te je nosilo, in prsim, ki so te dojile!*[17]

Novo leto pogosto primerjamo s knjigo z nepopisanimi stranmi, ki jih bo vsakdo moral napolniti v teku prihajajočih tednov. Tako se je izrazil blaženi Álvaro del Portillo na današnji dan leta 1980: »Zahvalimo se Bogu za njegove brezštevne dobrote in mu prinesimo svoje kesanje; naredimo dobre sklepe in si prizadevamo, da bi jih izpolnili. Še naprej povsod širimo Delo!«[18]

Za to leto vam predlagam naslednji cilj: don Álvaro je priporočal, naj »popišemo to prazno knjigo, ki se danes odpira pred nami, z dovršenostjo in tenkočutnostjo, s kakršno so v srednjem veku popisali tiste čudovite pergamente, s popolno kaligrafijo in brez madežev. Ker bodo v naši knjigi tudi

madeži, saj imamo vsi padlo naravo in smo polni bede, naj nam ne zmanjka poguma, da jih bomo priznali kot take in jih odstranili. Kako jih bomo izbrisali? S ponižnostjo in s tem, da se bomo zatekali k zakramentu pokore«.[19]

Poiskati zdravilo za naše napake je naloga ljubezni. Zato moramo izkoristiti to neobhodno in nadvse potrebno sredstvo, ki je spraševanje vesti. Kakor je zapisal sveti Jožefmarija, če ni spraševanja vesti *practiciral že prvi človek, ga je iznašel prvi kristjan: probet autem seipsum homo (1 Kor 11, 28), naj torej vsak sebe presodi, je dejal apostol Korinčanom. Celo pošteni pogani so preiskovali svojega duha. Zadnja kostanjarica, ki prodaja svoje skromno blago ob Tiberi, ob koncu dneva prešteje denar, ki ga je zaslužila, pogleda, koliko so jo stali kostanji, ter vračuna čas, ki ga je porabila za to, da jih je prodala (...); obračun so vedno delali vsi ljudje, ki so znali razlikovati in ki so se zanimali za božje ali pa za zemeljske stvari.*[20]

Predlagam vam tudi, da ne zapostavljate tega vsakodnevnega spoznavanja duše v božji luči. Kakor je zagotavljal sveti Jožefmarija, je dovolj nekaj minut, preden ležemo k nočnemu počitku, vendar z vsakodnevno stalnostjo. Seveda obstajajo trenutki — preden prejmemo zakrament spovedi, na dan duhovne obnove, na pomembno obletnico —, ko ga je treba opraviti bolj pozorno. V vsakem primeru je vedno dobro prositi Svetega Duha, naj nam da svojo luč, in zaključiti z dejanjem obžalovanja in kakšnim konkretnim sklepom za naslednji dan. Tako bomo pravilno naravnali smer našega ravnanja in s kesanjem izbrisali madeže, ki smo jih morda povzročili v knjigi našega življenja.

Med temi prazniki in nato vse leto »je pomembno, da gremo vase in opravimo iskren pregled našega življenja. Pustimo, naj nas razsvetli žarek svetlobe, ki prihaja iz Betlehema, luči Tistega, ki je “Največji”, pa je postal majhen, “Najmočnejši”, pa je postal slaboten«[21].

Prosimo Boga, naj številne duše prejmejo dobrine jubilejne prizanesljivosti tega leta usmiljenja, tako da gredo k spovedi po božje odpuščanje. Pred nekaj tedni je papež znova govoril o tem zakramentu: *»Pomembno znamenje jubileja je tudi spoved. Pristopiti k zakramentu, s katerim se spravimo z Bogom, je enakovredno neposredni izkušnji njegovega usmiljenja.*«[22]

Ne nehajte moliti za moje namene: za Cerkev, papeža in njegove sodelavce, za mir na svetu, za vse duše. Zato se zatekajmo k priprošnji Božje Matere in prosimo, naj nas »milina njenega pogleda spremlja v tem svetem letu, da bomo lahko vsi znova odkrili veselje božje nežnosti«[23]. Naj po Njej vzklije v dušah, v družinah in v narodih seme usmiljene ljubezni, ki jo njen Sin Jezus seje po vsem svetu. Spomnimo se tudi, da je sveti Jožefmarija skozi dolga obdobja ponavljal vsakodnevni odpev božje navzočnosti, kot da bi bil nekaj novega: ***Mati, Mati moja!***

Z vso ljubeznijo vas blagoslavljam in vam želim, naj bo leto 2016 rodovito v delih ljubezni do Boga in v apostolatu.

vaš Oče

+ Javier

Rim, 1. januar 2016.

- [1] Rimski misal, praznik Marije, svete Božje Matere, *Vstopni spev*.
- [2] Prim. Sveti Tomaž Akvinski, *Razlaga Janezovega evangelija*, pogl. 1, 10.
- [3] Sveti Jožefmarija, *Pot*, št. 496.
- [4] Sveti Jožefmarija, *Božji prijatelji*, št. 275.
- [5] Sveti Ciril Aleksandrijski, *Epistola 24* (PG 77, 138).
- [6] Sveti Jožefmarija, *Božji prijatelji*, št. 275.
- [7] Molitev *Sub tuum præsidium* (*Pod tvoje varstvo*).
- [8] Sveti Jožefmarija, *Božji prijatelji*, št. 275.
- [9] Rimski misal, praznik Marije, svete Božje Matere, prvo berilo (*4 Mz 6, 24-26*).
- [10] Papež Frančišek, Pridiga na slovesnost svete Marije, Božje Matere, 1. 1. 2015.
- [11] *Lk 1, 38*.
- [12] *Lk 1, 31-33*.
- [13] Prim. *Apd 1, 14; 2, 1-4*.
- [14] Papež Frančišek, Govor na splošni avdienci, 9. 12. 2015.
- [15] Sveti Jožefmarija, *Pot*, št. 495.
- [16] *Jn 2, 5*.
- [17] *Lk 11, 27*.
- [18] Blaženi Álvaro del Portillo, Zapiski z družinskega srečanja, 1. 1. 1980.
- [19] *Prav tam*.
- [20] Sveti Jožefmarija, *Pismo 29. 9. 1957*, št. 71.
- [21] Benedikt XVI., Nagovor pri opoldanski molitvi, 4. 12. 2011.
- [22] Papež Frančišek, Govor na splošni avdienci, 16. 12. 2015.
- [23] Papež Frančišek, bula *Misericordiae vultus* (*Obličje usmiljenja*), 11. 4. 2015, št. 24.